

Кадъ шо видѣ Миличу сеспричу,
 Онъ побѣже гори на планину.
 Но да видишь яда ешь горѣ:
 Нѣшшо гучи вѣрху на планини,
 А вию се орлы и гавраны.
 Мало дѣше у напредакъ было
 Кодъ спудене воде овцариче,
 Али вода мушна и корвава,
 И на ней-си два негова друга,
 Едно *Мирко* и друго *Маринко*,
 Бѣле имъ руке изсѣчене,
 А по шѣлу ране поградене,
 Виде имъ се чарне джигерице.
 Када дойде Миличу сеспричу
 Онъ упиша два горска айдука:

« О Бога вы, до два моя друга!
 « Што се шако рана допадули?
 « Дѣ ли су васъ преварили Турцы,
 « Та васъ шако гордно изранили?
 « Кудъ се дѣде мой мио уяче,
 « Мой уяче Пешикоса Павле
 « И негова дружина оспала? »

Али веле два горска айдука:

« О чу ли насъ, дѣше Миличу!
 « Кадъ шы ходе друму на раскрешшье,
 « И опведе несрешню дѣвойку,
 « А удари опъ Грачаца Панджа
 « Изненада у нашу дружину,
 « Погуби ны наши шридесетъ друга,
 « И швогъ уйка Пешикосу Павла,
 « Ту смо, браше, рана допадули. »